

give Anledning dertil, saaledes skal ogsaa Flertallets øvrige Medlemmer erklære, at en Forkastelse af de tvende nævnte Forslag vilde efter deres Mening medføre Nødvendigheden af Nedsættelser i Udkastets Trinfølge.

Flertallet optager ligeledes det i forrige Samling stillede Forslag om Ventepenges Ophør ved Embeders Inddragning, imod at der tilstads de Embedsmænd, der af denne Grund faa Afsted, en noget højere Pension i 5 Aar end den, de efter Pensionslovens almindelige Bestemmelser ellers vilde have Krav paa, naar de til Gjengjæld derfor paatage sig Forpligtelsen til i Løbet af disse 5 Aar at modtage nyt Embede. Fremdeles optages Forslagene om de nuværende Embedsmænds og deres Enkers Forhold til den nye Pensionslov, om at forandre den nuværende Pensionsret for Enker til Understøttelse, naar de dertil ere trængende, om Henviisning til Fianantsloven af Spørgsmaalene om Understøttelser til Embedsmænds uforsørgede Børn samt om Regtelse af Pension fra Statskassen til Præster og deres Enker. — Alt i Henshold til den Begrundelse, der i den omtalte Betænkning er givet af disse Forslag.

I §§ 8 og 12 findes blandt Bestemmelserne om, hvad der skal bevirke en Pensions eller Understøttelses Ophør, ogsaa den, at den Bedkommende „ved Dom“ er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Da det kan foreligge aldeles utvivlsomt, at den Paagjældende har gjort sig skyldig i et saadant Forhold, uden at der derfor behøves en Dom, f. Ex. egen Tilstaaelse, saa foreslaaes det, at Ordene: „ved Dom“ skulle udgaa. Det er en Selvfølge, at det staaer den Bedkommende frit for at paakalde Domstolenes Afgjørelse, naar i disse Tilfælde Pensionens fortsatte Udbetaling negtes.

Den eneste Bestemmelse i det foreliggende Forslag, der ikke har været fremsat tidligere, findes i dets § 2. Udvalget er entigt i, at en Embedsmænd, der er afskediget paa Grund af en af de i § 2 andet Stykke ommielde Grunde, og derfor er udelukket fra Krav paa sædvanlig Pension, ikke bør kunne gjøre et saadant Krav gjældende ved Domstolene, medens han paa den anden Side bør have Ret til

at faa en upartisk og grundig Undersøgelse anstillet om, hvorvidt det ham paasagte Forhold virkelig har fundet Sted. Derimod kan Flertallet ikke indrømme Nødvendigheden af, at den i Paragrafens andet Stykke foreslaaede nye Myndighed skal tillægges Afgjørelsen af det reiste Spørgsmaal. Hvad angaar Afgjørelsen af, om det Forhold, der har bevirket hans Afskedigelse, er vanærende i den offentlige Mening, da er Lovgivningsmagten, Regjeringen og Rigsdagen i Forening, fuldkommen istand til at dømme derom, og for at fremkalde en paalidelig og sikker Dom derom, vil det saaledes ikke være fornødent at skabe en særegen Myndighed. Herom ses det ogsaa, at Regjeringen er enig med Udvalgets Flertal, idet den i Lovforslaget, saaledes som det af Regjeringen blev forelagt i Landsthinget, ikke havde henlagt Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til den nye Myndighed. Det nævnte Forslag indskrænkede sig til at bestemme som Gjenstand for den omhandlede Myndigheds Virksomhed, om de Misligheder, der tillægdes Embedsmanden, virkelig havde fundet Sted. Det er allerede udtalt ovenfor, at det maa indrømmes Embedsmanden, naar han forlanger det, at faa det ham paasagte Forhold undersøgt, og hertil forekommer det Udvalgets Flertal meget hensigtsmæssigt at danne en Kommission som den foreslaaede, men herved maa man ogsaa efter Flertallets Overbevisning blive staaende, thi Afgjørelsen af, om Embedsmændens Skyld eller Ufskyld i den omspurgte Henseende er bevist, bør henlægges til Lovgivningsmagten og ikke til en saadan Kommission, der maa forudsættes at bestaa alene af Embedsmænd, og hvis juridiske Element, selv om det indskrænkes til 2 Medlemmer af 5, let vil udøve den afgjørende Indflydelse. Skjøndt denne Kommission formentlig ikke tænkes bunden til de almindelige juridiske Bevisregler, vil det dog ikke kunne undgaa, at de Mænd, der ere Medlemmer af de overordnede Domstole og gennem flere Aar ere indlevede i den strenge juridiske Opfattelse af, hvorvidt et Bevis er bragt tilstede eller ikke, ogsaa ved Afgjørelsen af de Spørgsmaal, hvorom her er Tale, ville være tilbøjelige til at følge de samme Regler. Derimod holder Flertallet